

SETMANARI POPULAR HUMORÍSTICH Y LITERARI
Deslligat de tot partit polítich

SORTIRÁ CADA DIUMENGE

ENCÀRRECHS Y CORRESPONDENCIA.—MOLAS, 24, ENTR.º, 1.ª

Número solt 5 céntims
 Atrassats 10 céntims

SUSCRIPCIÓ: Un any 3 pessetas.—Mitj any 1'50
 Los suscriptors del interior, rebrán lo folleti encuadernat

IDILI

PENULTIM FOLLETÍ DE **UN NIU DE RAHONS**
 SEGON FOLLETÍ DE **CABORIAS**

LA SETMANA

Estos, Fabio, ay dolor, que ves ahora
campos de soledad, mustio collado,
que al govern espanyol avuy rodeijan,
un tiempo fué campiña encantadora...
Oh santa menjadora!
Oh Govern que las Cambras avuy mareixan!
En Romero dó esta? Dó está 'l de Lema
marqués excel-lentíssim? Dó en Pidal?
Perqué 't deixa 'l viscomte de la Crema?
Perqué 't deixa 'l marqués de Carcamal?

Y perdonin si 'm sento poeta en l' actual moment històrich. Al veurer lo *cangelis* del Govern devant de la actitud de las Cambras de comers; al ponderar la ingratitude dels qui en lo bon temps apoyan al Govern y fugen y s' escapan quant la boira apunta y amenassa pedregada, ganas me venen d' afusellar á la Retòrica ab versos com aquets. Jo prou volía posar viscomte de Irneste y marqués de Polavieja; pro, vaigili ab quentos al consonant; en Lema ha d' anar ab la Crema, aixís va dir el marqués al olorar aquet *guisat*, y á n' en Pidal, tant si ho es com si no ho es, ab en Carcamal el fa aná de brasset la exigenta donya Poética.

No dirá el governador que quebrantem las sevas ordres. Ja ho veu. Mitj defensém al govern; al govern que ja no te per ahont l' agafi el diable; al govern de tothom odiat y... té rahó, ja no m' enrecordava; no 's pot dir aixó; no 's podir desde que reuneix el governador als periodistas, y quadrantse estrambòticament, com el *quinto* aquell del *Cabo primero*, els hi diu ab 'l dit *indece* á la boca: *Pst...*

Pst... Aquesta es l' ordre del Govern; aquesta la manía del governador nostre. Y á fe que quant hi penso, recordo á un ximplet que surt á la sarsuela *RR*, que va corrent d' aquí per 'llá, cridant com un desesperat: *Sssss... pum!* Perque, si no ho savían, alló figurava un *cuhet*.

Deu fassi que aquí no reventi aviat tot com un *cuhet*, entre xispas incendiarias y *pums* espantosos!

Encare que poch s' ha de fiar el poble, el poble catalá sobre tot, dels Paraisos, Costas y demás *socios* ficats avuy á diables predicadors. Valents regeneradors que comensan per ser enemichs de la Iglesia els uns, lliurecultistas els altres, racionalistas molts, ateos práctichs tots en quant á son Programa! Valenta regeneració la regeneració sense Deu, purament materialista!

Si en Paraiso triomfés (que ni ho desitjém ni ho contradim); si en Costa guanyés (lo qual ni 'ns dona fret ni calor), ja veuríam com no son tot flors y violas; ja veuríam com al mitj del *Paraiso* 'ns surtía una serpent descomunat, y ens costava molt de pujá la *Costa* occidentada d' un Programa sense Rel-ligió. Las regeneracions sense Deu y un llonguet de quarto ho dono tot per tres centims miserables.

Pro no tingueu por Homes sense fe no van enloch, com els cossos sense esprit. Per xó gastará la *Unión Nacional* molta pólvora y moltas paraulas y mourá gran rebombori... ab papers mullats y amenassas de polichinelis; pro rés práctichs.

Y sobre 'l cadavre de la enclauca *Unión Nacional* podran posarli després de morta y enterrada, aquells versets:

Caló el chapéo, requirió la espada,
miró al soslayo, fuese y... no hubo nada.

MONTBAR.

CRONICA HUMORISTICA

Carta que va dirigida
al senyor D. Pau Llardons
natural de Puigdemolas
y qu' avuy viu á la Cort.

Molt Sr. meu: haig de dirli
qu' l' hi estich molt agrahit
á la carta tant atenta
que de vosté, al frente tinch.
Ce ebro molt qu' ab la Tecla
al final s' han decidit,
lo deixá un cul de montanya
per buscá un punt més bonich
que en vritat dech confesarho
han sabut molt be escullí
¿ahont hi ha més el-legancia?
¿ahont més gracia y més *chich*?
¿ahont hi ha 'ls talents més grossos?
No ho pregunteu á Madrid.
Teniu allí á en Villaverde,
Silvela, Gasset y en fí
no cal pas anomenarlos
que vosté ja 'ls haurá vist.
Aquí á Barcelona, ca;
no tenim modas ni *chich*
tot son gent de molt poch luxo
no s' hi fichsan ab vestir
son criats com si diguessim
dels senyors grans de Madrid.
O si no miri y pregunti
ja veuran com diuhen; sí...
I rou demana que l' hi espliqui
lo que passa... ¡ay de mí!

no se si podré complaurel
puig que *nuestro hermano* diu
que 'l que 's fiqui ab certas cosas
de tancarho hi ha perill
y jo amich Pau l' hi confesso
que no vull cap embolich
que si es cert que 'ns crucifican
ab impostos, res no dich,
No vull dir qu' are 'ns envían
investigadors á mils
ab una boca badada
y ab unas ganas de... chist!
para 'ls peus ó be la pluma
no 's pot dir lo que tú dius.
També crech que 'm preguntaba
si sabia quin país
era lliurer dels impostos
y poder viure tranquil.
Ay Pauhet! si que m' enreda...
es per mí un gros compromís;
més he repassat los llibres
que á l' armari guardats tinch
y he pensat que per lliurarse
d' un Villaverde aixerit
que per regenerar l' Espanya
ens espren fins á desdir,
hi ha un recó al desert Sahara
en vritat algo petit
pro es un lloch deliciosíssim
ple de fonts y de flors mils,
ple de serps, tigres y hienas
y altres feras per l' istil.
Pues va á allá vestit de ferro

domestica 'ls seus instins
se n' hi endú la seva Tecla
y allí viurán boy tranquils;
puig si may se l' hi presenta
un investigado aixerit
per demanarli la cédula
ó un impost d' aquet d' aquí,
l' hi engega sens cap cuydado
lo que serán dos amichs.

BOCA CECA.

que á la vritat no comprench
com ab la *fulana* Otero
va celebrá un interwiev;
Senten plassa de morals
de católichs, de decents
y ab lletras de motllo posan
una dona que mereix
per sas costums llicensiosas
lo despreci més cumplert
Aixís va be nostre Espanya;
tot te tuf de pudriment.

P. D. L' hi prech que digui al Heraldo

VAL.

NOCTURN

Son quarts d' onze d' una nit més negra que 'l fum d' estampa.

Lo vent bufa enfurismat peleyantse ab las faldillas de las donas, y enfeynant als homes que tenen una trevallada per retenir las capas que no desertin del demunt de las espatllas, y fentlos portar los barrets enfonsats fins á las orellas, donantlos hi á las fesomías un aspecte sinistre.

Tothom sembla que li vaigi á escapar lo tren, caminant ab molt delit y més lleujers que pells d' anguila.

Per lo carrer dels Ases s' hi veu un embossat que desafiant las inclemencias se passeija amunt y avall com si tal cosa.

Prou te las midas ben presas y el sap de memoria aquell tros de carrer; puig va de l' un cap al altre ab una precisió matemática, sens mirar may endevant, que te los ulls ocupats en ullpendre una escaleta estretíssima y mes fosca que la pega dolça.

Dé quant en quant s' atura y fixa la mirada de una mena de manera que fa fredat.

Deu nos en guart qu' algú li digués alguna cosa perquè en aquells moments fora capás... y tot fent un esbufech pitjor qu' una manxa de clavatyre, apaibaga las sevas iras cargolantni un de prim, no sense esbotzar mitja dotzena de papers víctimas de la pressió nerviosa que 'l domina.

Lo vent no mimba; cahuen unas bolvas finas fredas y humidas que obligan al nostre héroe á embossarse be ab la capa, y pendrer possessió de 'l llindar d' una porta, sens deixar de cua d' ull y vigilar aquella escaleta per ahont al poch rato apareix un bulto que li fa senyas ab la ma de que s' accsti; véureu ell y correhi mes llaujer qu' un tap de suro es obra d' un instant.

Ji aprop del bulto llensa la punta del cigarro, se desembossa desafiant las pulmonias, y després de desembossarse las canonadas dels sonidos li dia ab mes calor qu' una fogayna.

— De las vuyt que m' espero soterráni de las gracias! de las vuyt; y arrostrant per tu tots los perills d' aquesta nit infame.

¿Duptas encare de ma passió? Duptas encare de ma voluntat? va dihent pujant la tessitura.

¿Duptas que jo sigui un home més enterch que un matxo; que no torno endarrera, y que no deixaré d' estimarte si la mort no 'm mana lo contrari?

—No t' afectis tant. No cridis, ni t' acaloris diu lo bulto—que resulta ser una dona jove—no veus qu' un ayre 't pot rependrer y se 't haurá acabat lo venir á fer l' ase pe 'l carrer dels idem; y ab lo mocador, que 's destaca sa blancor de bugada en mitj de tanta fosca, sembla que s' axuiga algunas llágrimas.

—No 't mofis aixís Escolástica. No olvidis ni un moment que ja fa trenta cinch mesos que no falto un sol día á veuret tancar l' escaleta. ¿No es aixó una proba segura de constancia? ¿No estich cansat de repetirte, manam lo que vullgas... per difícil y perillós que siga; manam lo que conegas que m' haigi de fer merexedor á tos ulls... y veurás com me llenso á ferho més depressa qu' una llensadora.

—Ja ho saps Nicasio;—diu ella tot baixet y tremolosa com si li anés á agafar alguna cosa—ja ho saps que jo 't porto un bon xich d' afició, que ben enrahonat jo ja 't voldría... pro 'm tenen destinada á aquest cosí que ve d' América y jo no haig de torsar la voluntat del pare; del pare, que saps que no 't pot veurer á tu ni en cromó, que 't trova curt de génit, y...

—¿Que 'm dius armari de l' hermosura! ¿Jo curt de génit? ¿Quin es l' aymant que no passa trenta cinch mesos abans no 's presenta devant lo tribunal suprem de casa 'ls sogres? ¿Quin es l' aymant que estimante com t' estimo jo, y sapiguent que hi ha correspondencia abaixo lo cap y per no disgustarte permet que 't casis ab un altre?

Tot aixó ho faig jo; jo; y no perdo l' esperansa, y m' armo de constancia, y prenc la paciència de venirte á dar la bona nit quant te 'n vas á retiro, y á encoratjarte per que no 't desanimis, que jo, ab la resignació d' un *punca sárrias* sabré aguantar *lo golpe*; mira no hi ha ni un día que no previngui á la mare que no 'm comprometi ab cap de las que 'm sollicitan... que jo esperaré,... esperaré, passi lo temps que vullga y m' uniré ab tu, si 't bé be, y pesi á qui pesi... demá que t' haigis quedat viuda.....

Lo galan s' aixuga la cara ab la gira de la capa, pren una ma á la seva enamorada—que sembla que hi porti quitrá tant costa de separarlas,—y continúa menjantsela ab los ulls;—adeu donchs bagul de la voluntat me n vaig cap á retiro; pensa que demá no faltaré á la mateixa hora; petita pausa. Reflexiona que mentres tu enmotllas ton cos en los matalassos, jo en mon cuarto sol, tot sol, obriré las aixetas del depósit de las llagrimosas pregant á Deu Nostre Senyor que 't puga veurer felissa y et fassi ben casada quan sigui l' hora.

Una forta ventada obliga á la dama á ficarse dintre l' escala, lo galan s' embossa y tirantse dos ó tres passos enrera se posa la ma als llabis y la espessa foscor priva de veurer que 's lo que li tira.

Las campanetas del cancell giravoltant ab pressa trencan lo silenci de la nit, la escaleta 's tanca privant lo pas á una carretonada de sospirs, y nostre home embesteix lo vent, anántsen cap al Pla de Palacio perdentse per sota las voltas dels Encants ressonant sas petjadas en mij la quietut, en tant qu' al lluny se sent la veu mandrosa d' un sereno, que mitj endormiscat y d' esma, dona la volta pel barri pregonant ab un castellá tot rovellat *lassossa... andáu... llubiendu.....*

C. SAMÁ.

A LA VORA DEL FOCH

En un escriptori.

S' ha rebut una carta fent una reclamació d' unas notas que (segons costum) s' habian perdut pel correo.

Fa un dels principals los duplicats y la carta que la dona á un dels dependents perque la copii; mes ell després de mirarla diu:

—Me sembla que fora convenient que 's poses que *en cas de no rebre la* *escriguin desseguida.*

TRANQUILITAT.

Entre embusteros.

Noy; al meu poble estem molt be 'ls cassadors; sortim al camp, possem la ma á qualsevol mata y surt un cunill.

—Donchs al meu encare va millo, puig qu' aném al camp y ni matas li ha, tot son cunills.

O NACH.

En certa ocasió volguen l' alcalde de (..... portá al tribunal de B..... á un que había mort al seu mosso li digué:

—¿Es dir que encar no vols confesar la veritat, aixó es, que tú 'l vas matar?

—Ja veurá D. Pep, digué ell, com que era tan lladre 'm vaig pensar que si 'l despatxaba se llogaria á un altre amo á qui també robaria y que llavors 'l durían al patibol y...

—¡Llavors 'l vas matar!?

—No senyor, 'l vaig salvar...

—¡¡Com!! ¡¡Que!!

—Si senyor, li vaig salvar l' honra...

Un día 'l nen de una casa de Barcelona havia de anar á confesar junt als tots los noys del col legi. De bon matí s' despertá y 's lleva, se 'n aná al lababo y renta que rentarás cuan feya al menys mitja hora que 's rentaba, s' possa aixugarse, pro 'n menos d' un minut tingué la tobollola ben molla y allavors ell se 'n aná al cuarto del seu papá y li digué:

—Papa, miri; tinch la tobollola molla de tot arreu...

—Ell li respongué, que vols t' hi digui yo ¿ya la has girada al inrevés?

—No senyor...

—Donchs, home, girala.

SENSA -NAS.

Un arquitecte ó ab pretencions de tal, al dar la mida de las vigas va equivocarse d' un parell de metros. L' home capficat no sabia com manegarsho, mes de prompte va tenir una idea lluminosa. Fa pendre 'l mitj de la casa y de las vigas y las hi posa, mes al veure que no arribavan ni per l' un canidó ni l' altre exclama:

—Si fossin curtas d' un cap se podría arreglar, pero de dos...

¡.....!

¡Com passa 'l temps! y ¡com vola!
—deya un hom' acaudalat—
enfonsat al llot del vici
y la baixesa més gran.

Pe 'l caduch vellet que ab calma
va una almoyna pidolant
y per llit sols te la sorra
y per casa 'l desert camp.

Pe 'l orfe que tant anyora
de 'ls pares lo grat escalf
y no ha rebut amoretas
ni cap tendroy afalach.

Pe 'l que jemega entre reixas,
per los que están condempnats.
per aquets que tant sufreixen
¡y que 'ls triga de passar!

LLEÓ OLLÉ.

DE TOT ARREU

La Congregació de la Inmaculada del Col·legit dels Germans de las Escolas Cristianas celebrarà avuy diumenge una solemne vetllada, Lírich Poética.

— Lo diumenge passat la secció del Beato Oriol del Seminari d' aquesta Ciutat obsequiá á son patró ab una missa de Comunió en la que hi assistiren tots los alumnos. A las deu se cantá la gran missa de Santa Cecilia essent celebrant lo M. I. Rector Dr. D. Celestí Ribera, Canonge, assistit de Srs. Catedráticos. Feu un brillant sermó lo Rvnt. Dr. D. Santiago Estebanell.

A la tarde en lo saló d' espectacles de dit Seminari 's posá en escena lo drama «La aldea de S. Lorenzo» y la sarsuela «El martes de carnaval». La nombrosa concurrencia que assistí á tots los actes sortiren del tot complascuts.

— Lo diumenge passat en lo Centre de Ntra. Sra. de Montserrat de la Barceloneta, se hi celebrá una vetllada, en la que foren molt aplaudits per la nombrosa concurrencia. tots los que hi prengueren part especialment los Srs. Font, Ferreiro, Zamora, Guitart, Montagud, Vazquez, Sanchez, Damians, Ramón y Dordet.

La part musical estigué á carrech dels Srs Paredes, Solé y Solá, quins reberen moltes felicitacions.

DE FORA

Lo diumenge passat al Ateneo de St. Lluís Gonzaga de S. Andreu de Palomar, se representá per última vegada lo drama titulat «Enrique VIII ó el Nerón de Inglaterra» que fou desempenyat per los Srs. Bach, Sabatés, Campanyá, Coma, Sitja, Bachs, Quintana (F.) y Quintana (I.), que treballaren tots ab molt acert. Per motiu de ser ja massa tart no hi hagué fi de festa, per lo tan se suplica als que hi prenen part, una mica més de puntualitat.

CORRESPONDENCIA

Miquel Tomás Pore. y Pere Armengol.—
Quedan suscrits. *Patrici Serra.*—Ja hem
fet l' augment d' números. *Masdecó, Tru-*
ca fort, Corre cuyta. Casom y Sense nas.—
Aprofitarem algo. *Salvador Fusté. Deloar,*

Lluís Torné y Samogh.—Ja 'n tením mas-
sa de lo que vostés envían. *M. de L. Roca,*
Faura y Brichs.—Es molt fluixa. *Ar-*
quer.—No 'l podem complaurer respecte
de lo que 'ns demana porque está ago-
tat.

PASA TEMPS

*

Cantars bilingües

Sal á la ventana niña
no me hagas esperar,
puig fa una hora que m' espero
y encara tinch de sopar.

—

El otro día á tú padre
tu mano pedí Raimunda,
¿saps lo que vaig guanyar?
que 'm va donar una tunda.

—

Si supiera niña hermosa
lo que llevo á padecer;
prou sabrias allavoras
lo qu' es no tenir dines.

—

Si yo fuera gato negro
y por tú ventana entrara,
pots creurer que me 'n duria
la pataca de ton pare.

V. Otnach.

XARADA

La condesa *dos* la Beta
en lo ball qu' va donar;
lo *prima* que va casar
la seva filia Enriqueta.
Va causarne *tres* sorpresa
puig feu gran ostentació,
d' incalculable riquesa...
Una *tot* n' va lluhir
d' or y brillants «colosal»..
que tots varen dir qu' igual
costaria d' adquirir.

A. B. C

*

*La solucio en el número próxim.***SOLUCIÓ AL NÚMERO 11**Gerolífich comprimit.—*Recado.*

SERVEYS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA DE BARCELONA

Duas expedicions mensuals á Cuba y Méxich, una del Nort y altra del Medi-
terrani.

Una expedició mensual á Centre América.

Una expedició mensual á Rio de la Plata.

Una expedició mensual al Brasil arribant fins al Pacífich.

Tretze expedicions anyals á Filipinas.

Una expedició mensual á Canarias.

Sis expedicions anyals á Fernando Poó.

156 expedicions anyals entre Cádiz y Tanger arribant fins á Algeciras y Gi-
braltar.

Las fetxas y escalas s' anunciarán oportunament.

Pera més informes, acudeixis als Agents de la Companyia

KIOSKO POPULAR

— Rambla del Centre —
devant del Restaurant Martín

A tots los que comprin lo próxim número de LA BARRETINA en lo **Kiosko Popular** se los hi donará un sobre ab **15 segells catalanistas diferents** y un paquet de sobres.

Grans regalos en preparació á los compradors de LA BARRETINA.

Francisco Badia, impresor Doctor Dou, 14.—Barcelona